

Nævningers Medvirkning; og det selv i saadanne Tilfælde, hvor den Handling, for hvilken han nu sigtes, mulig kan frembyde megen Tvivl med Hensyn til Skyldspørgsmaalet, og hvor dettes Afgørelse i frifindende eller domfældende Retning maaske kan være en Velfærdssag for sigtede.

Hele Udvalget foreslaar dernæst under Nr. 237, at det 4de Stykke i § 674 udgaar. Det kan ikke erkendes, at Grundloven kræver; at Sager om private Æresfornærmelser og lignende private Straffesager, blot fordi Retskrænkelsen har et politisk Motiv, skulle for Nævninger. Dette Motiv gør ikke Handlingen til en „politisk Lovovertrædelse“. Fra mange Sider set vilde dernæst en Forskrift herom være højst uheldig. Hvorledes de Omkostninger, hvormed Reglen vilde bebyrde slige Sager, skulde udredes, har Lovforslaget ikke givet nogen særlig Regel for. Ogsaa fra denne Side rejser der sig let paaviselige Indvendinger mod en Bestemmelse, der i Forhold til Lovforslagets almindelige Grundsætninger maa siges at være ganske ekstraordinær.

Endelig stiller Udvalget under Nr. 238 til samme Paragraf Forslag om at lade Paragraffens 5te Stykke udgaa, men i Stedet for dette til Litra b. at knytte en udtømmende Angivelse af, hvad der skal forstaaes ved „politiske Lovovertrædelse“. Hvis det var nok til at betegne en Lovovertrædelse som politisk, at Handlingen havde et politisk Motiv, vilde en udtømmende Angivelse selvfølgelig være umulig. Men naar det maa erkendes, at det ikke er Motivet til Retsbruddet, men Maalet eller Genstanden for det retstridige Angreb, hvorpaa det i saa Henseende kommer an, er det lige saa givet, at man ikke behøver at nøjes med at nævne visse fremtrædende Eksempler paa denne Art af Forbrydelser, som i Lovforslaget under Nr. 1, eller med det ganske ubestemte Supplement til disse Eksempler, som findes i Lovforslaget under Nr. 2. En udtømmende Angivelse gav den ældre Kommissions Udkast ved at henvise til de i Strl.s Kap. 9—11 omhandlede Forbrydelser. Men dels findes der i disse Kapitler enkelte Handlinger omtalte, som

ikke naturlig bør medtages, dels findes der uden for dem, nemlig i Kap. 12, Handlinger omtalte, der utvivlsomt ikke bør udelukkes, saaledes i § 109, 1ste Stk., og efter Omstændighederne i § 103. Bestemmelsen bør desuden være en saadan, at den bliver anvendelig, ogsaa naar en ny eller revideret Straffelov eller Tillægslove maatte forøge Tallet paa saadanne Forbrydelser eller ordne Stoffet paa en anden Maade end den i Øjeblikket gældende Straffelov. En udtømmende og selvstændig Bestemmelse af Begrebet er det, som Udvalgets Forslag tilsigter at give, i nøje Tilslutning til den i Straffeloven fulgte og med Forholdets Natur stemmende Betegnelse af retsbeskyttede politiske Angrebsobjekter.

Den i § 699, 2 indeholdte Liste over Lovovertrædelse, som det uden for Tilfældet i Paragraffens Nr. 1 skal tilkomme Politimesteren at paatale, foreslaar Udvalget under Nr. 239 at supplere og rette efter Hensyn til de efter 1. Oktober 1895 indtil 1. April 1903 udkomne Love.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, i hvilket Omfang offentlig Forsvarer skal beskikkes den sigtede, har et Mindretal i Kommissionen villet have denne Beskikkelse udstrakt adskilligt videre end Fler-tallet. Dettets Forslag gik i Hovedsagen ud paa, at saadan Beskikkelse ved Domsforhandling uden for Nævningesager skulde bero paa Rettens Skøn, og at der før Tiltalen overhovedet kun i særlige Undtagelsestilfælde, og da ligeledes efter Rettens Skøn, skulde beskikkes Forsvarer. Undtagelsestilfældet var det, hvor der før Tiltalen skulde finde en egentlig Bøvisførelse Sted, altsaa et Stykke anticiperet Domsforhandling. Mindretallet vilde give sigtede Ret til at fordrø Forsvarer beskikket i alle Landsretssager samt — med en vis Begrænsning i Henseende til Størrelsen af den Forbrydelse, Sigtelsen angaar, — i alle Tilfælde, naar den sigtede undergives Varetægtsfængsel. Det foreliggende Lovforslag har i det væsentlige sluttet sig til det nævnte Mindretal. Dog er Undtagelsen fra den fængsledes Ret til at forlange Forsvarer ændret. Kun visse Recidivister